

Fortælling om min svigermor

Anna Helene Sørensen (1908 - 1993)

fortalt af Richard Kværnø

Min svigermor, Anna Helene Sørensen, blev født Larsen på Lolland i 1908. Hun var den midterste af 13 søskende, 6 brødre og 6 søstre. I 1934 blev hun gift i Løgumkloster med lærer Kristian Sørensen. Hun fik sit første barn, Margit, i 1936. Derefter gik det slag i slag, et barn hvert andet år indtil 1944, altså 5 børn. Det så lovende ud!

Lærerfamilie i Københoved – i medgang og modgang

De flyttede til Københoved ved Rødding, hvor min svigerfar blev førstelærer. De blev hurtigt en del af samfundet, som var et landbosamfund med fælles værdier. Som førstelærer og kirkesanger havde hele familien en solid position i sognet. De trivedes alle sammen; men så blev et af børnene, Gudrun, syg. Det var vistnok meningitis, som man på det tidspunkt ikke havde midler imod, og hun mistede alle sine evner. Kort fortalt blev de nødt til at få hende indlagt på forsorgscentret Ribelund, hvor hun levede indtil 2019. Det var et voldsomt slag mod hele familien, men naturligvis mest for forældrene, som led meget under det. Næste slag var, at min svigerfar blev syg. Han blev indlagt på Gram Sygehus,

hvor det hurtigt gik hurtigt ned ad bakke, og hvor han døde i april 1951, kun 47 år gammel. På det tidspunkt var der ikke meget at gøre ved de frygtede kræftsygdomme.

Flytter til Ribe

Svigermor selv havde for længst fået en invaliderende leddegigt og stod nu alene med 5 børn, hvoraf det ene var indlagt på Ribelund. Familien boede naturligvis i tjenestebolig, og da faderen døde, måtte den finde en anden bolig. Den fandt en lejlighed i Brugsen, hvor de boede i nogle måneder, mens de to ældste af pigerne kom ud at tjene.

Men nu kom der gode udsigter. I Ribe var der en stiftelse med 2 lejligheder for præsteenker i Skolegade 1 lige over for Domkirkens hovedindgang. Imidlertid var der ingen boligløs præsteenke på det tidspunkt, da den ene lejlighed blev ledig, så Ribe Stift, der administrerede boligerne, besluttede, at boligen så i stedet kunne gives til en "degneenke". Den fik min svigermor, fru Sørensen, så tilbudt og flyttede til Ribe i 1953.

Enkeliv i trange kår

Man kan ikke sige, at hun blomstrede op; men hun fik en tilværelse, der ganske vist var vanskelig: nyt sted, meget

dårlig økonomi, kendte faktisk ingen mennesker i byen, men alligevel gav nogle muligheder.

Hun prøvede at få en uddannelse som sygehjælper, men måtte opgive på grund af leddegigten, som efterhånden helt forkrøblede hendes hænder. Hendes enkepension var ikke noget at prale af; men hun fandt sig en lille niche. Hun blev barselshjælper, hvilket vil sige, at hun skulle hjælpe moderen med at passe det nyfødte barn og andre praktiske ting lige efter fødslen.

Mobil babypasser

Hun var helt fantastisk til at tage sig af børn. Det kan hendes børn og børnene tale med om. Da vort første barn blev født, var begrebet barselsorlov endnu ikke blev opfundet, så hun tog sig af barnet, mens moderen passede sit lærerjob på skolen. Hun sørgede også for, at barnet fik mad. I perioder ved at stille på skolen med barnet i barnevognen, så moderen kunne klare amningen i et frikvarter. Derefter tog hun sig atter af barnet, indtil moderen kom fra skole. Hun sørgede også for, at barnet udviklede sig optimalt. Hun fortalte historier for det, og hun legede med det. Og måske mest af alt: Hun hørte på barnet og dets fortællinger. Hun havde altid tid, altid, og hun brugte den tid!

Familiens midtpunkt

Til hendes bolig i Skolegade, lige over for Domkirkens vestende, hørte en

lille baghave, hvorfra der var den herligste udsigt til Domkirkens tårne.

I de små stuer fik børnebørnene fortalt utallige historier, da de blev store nok til på egen hånd at besøge mor-mor.

Og disse besøg fortsatte, da børnebørnene blev ældre og skiftede skole til Ribe Katedralskole. De skulle ikke have madpakke med i skole. Det var hyggeligere lige at smutte hen til mor-mor i spisefrikvarteret og spise frokost og få en snak. Det gjaldt også for mine egne brødre, da de gik på Ribe Katedralskole.

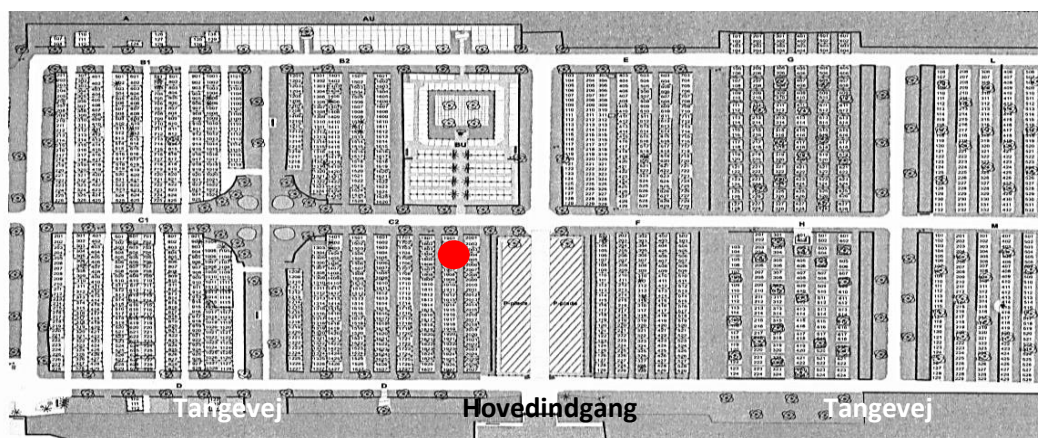
Det er lidt morsomt at tænke på, at den egenskab at lytte, ikke kun kom vores børn, os selv og vores familie til gode. Den gjaldt også alle de mennesker, hun kom i forbindelse med gennem hele sit liv, både dem fra Københoved og hendes familie fra Lolland og i øvrigt alle dem i Ribe, som hun lærte at kende.

Hun evnede også at udvide sin bekendtskabskreds i de mange år, hvor hun boede i Ribe, selv om hun næppe kunne bevæge sig meget rundt i byen.

Hun døde i 1993 i en alder af 85 år og blev begravet på Ribe Ny Kirkegård. I samme gravsted ligger også hendes barnebarn Morten Kværnø (1968-70) og tre af hendes børn, Bodil Sørensen (1938-2017), Gudrun Sørensen (1942-20) og Margit Kværnø (1936-2020), begravet.

Fortællingen er fortalt af svigersønnen, Richard Kværnø og opsat af Ribe Kirkegårdes fortællegruppe

Her findes Anna Helene Sørensens Gravsted

RIBE
KIRKEGÅRDE